

Draugas

PART TWO
RELIGIOUS SECTION

LAIVAS.

V. Jėzaus Dangun Žengimo Diena.

Misių Lekcija iš Apaštalo Darbų Knogos 1, 1—11.

Pirmąjį apsakymą, Teofiliau, parašiau apie tą ką Jėzus ėmė daryti ir mokinti iki tai dienai, kada per šventąją Dvasią duodamas įsakymų savo išrinktiems apaštalams, tapo paimtas (dangun). Jiems davėsi suėti gyvas po kančios dauge- liu atvejų per keturiasdešimt dienų apsireikšdamas jiems ir kalbėdamas apie Dievo Karalystę. Ir drauge su jais valgydamas įsakė jiems, kad neišvaikščiūtų iš Jeruzolimos, bet lauktų Tėvo pažadėjimo, kurį, sako, girdėjote iš mano bur- nos. Nes Jonas, tiesa, krikščioji vandenim, jus-gi po nedaug- lio dienų tapsite pakrikštyti šventąja Dvasia. Tai-gi susėju- sieji klausinėjo jo tardami: Viešpatie, ar šituo metu atsta- tysi Izraeliaus karalių? Bet tarė jiems: Ne jums pridera žinoti laikus ir valandas, kuriuos Tėvas paskyrė savo galyne, bet gausite šventosios Dvasios stiprybę, kuri nužengs ant ju- sų ir busite man liudininkai Jeruzolimoje ir visoje Judejoje ir Samarijoje ir iki žemės kraštų. Ir tą pasakęs jiems ma- tant iškilo ir debesis jį paėmė iš jų akių. Kol jie žiūrėjo į jį einantį dangun štai, du vyrų baltais rubais stėjo šale jų. Juo- du ir tarė: Galilėjos vyrai, ko stovite žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus kuris nuo jų tapo paimtas į dangų, teip sugrįž kaip matėte jį einantį į dangų.

Lekcijos Paaškinimas.

Negalime plačiai aiškinti šv. Rašto skaitymų šiuo žygiu, nes į tą patį numerį turime dėti dvi Lekeji ir dvi Evange- liji. Nei reikalo nėra plačiai aiškinti labai aiškų ir lengvai suprantamą dalyką. Tačiau vieną dalyką vis-gi paminėsi- me, nes jis yra gana svarbus.

Šv. Mateušo Evangelijos pabaigoje (Mat. 28, 16-20) ap- rašyta, kad V. Jėzus atsikėlęs iš numirusių, susejo su savo mokiniais ant kalno Galilėjoje, kad tenai jiems davė įsakymą mokinti žmones ir krikščioji ir žadėjo būti su jais iki pasaulio pabaigai. Kai kuriems skaitytojams rožosi, kad nuo to kalno Kristus užžengė į dangų. Šv. Morkus teip-gi savo Evangelijos pabaigoje, paminėjęs įsakymą mokinti ir krikščioji pride- da, kad V. Jėzus "pakalbėjęs su jais tapo paimtas į dangų". Sudėję dviejų pirmutinių Evangelistų pasakymus kai kurie žmonės spėlioja, buk juodu tvirtinę, jog V. Jėzus užžengęs į dangų iš Galilėjos kalno. Tuomet tarp Šv. Liukas ir Evange- lijoje ir Apaštalo Darbuose aiškiai pasako, kad Išganytojas užžengė į dangų nuo kalno esančio šale Jeruzolimos ir Beta- nijos. Teip susidaro nesutikimas tarp Evangelistų.

Tik ne Evangelistai nesutinka tarp savęs, o tie kurie ne- moka jų skaityti. Šv. Mateušas aprašė, kaip buvo žmonių mi- nia susirinkusi Galilėjoje ant kalno, ir kaip V. Jėzus kalbėjo tai miniai. Šv. Povyilas pirmame laiške korintiečiams (1 Cor. 15, 6) rašo, kad V. Jėzus atsikėlęs iš numirusių vieną kart pasirodė penkiems šimtam žmonių. Turbut apie tą patį at- sitikimą kalba Mateušas ir Povyilas, bet juodu nei vienas ne- išsitaria nei puse žodžio, kad tuomet Kristus būtų užžengęs į dangų.

Šv. Morkus minėjo užžengimą į dangų, bet visai neminėjo Galilėjos kalno. Tai-gi aišku, kad Šv. Liuko raštas nėra prie- šingas nei Šv. Mateušo, nei Šv. Povylo nei Šv. Morkaus ra- štams, ir nėra nesutikimo tarp Evangelistų.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. MORKAUS 16, 14—20.

Anuo metu susirinkus apie stalą vienuolikai mokinių pasirodė jiems Jėzus ir išmetinėjo jų nenorą tikėti ir širdies kietybę: nes mačiusiems jį atsikėlusį netikėjo. Ir tarė jiems: Eidami į visą pasaulį skelbkite Evangeliją visiems sutvėri- mams. Kuris įtikės ir apsikrikščios, bus išganytas, o kuris neįtikės taps pasmerktas. O paskui įtikėsiąčius seks šitie ženklai: Mano vardu velnius išmetinės naujas kalbas kalbės: kirmeles ims: ir jei ką mirtinga gertų, nekenks jiems: ant lignonų uždės rankas ir gerai turės. Ir Viešpats Jėzus pakalbėjęs jiems tapo paimtas į dangų ir sėdi Dievo dešinėje. O jie išėję visur apskaitinėjo Viešpačiui padedant ir žodžius patvirtinant sekančiais ženklais.

Evangelijos Paaškinimas.

Beaiškindami šios dienos Misių Lekeiją mes sakėme, kad nėra skirtumo tarp Šv. Liuko rašto apie Kristaus užžengimą į dangų ir tarp Šv. Morkaus Evangelijos. Abudu aprašymu Bažnyčia suvedė į vienas Mišias, kad žmogus galėtų sulyginti ir pats pamatyti, jog Evangelistai neprieštarauja vienas kitam. Kiekvienam mus skaitytojui turint abudu aprašymu tame pačiame laikraštuko numerije labai lengva pačiam sulyginti du aprašymu ir pamatyti tiesą.

Prie to reikėtų mintį pakelti augštinį ir mus amžinąją tė- viškę, kur mūsų Išganytojas garbingai linksminasi ir kur jis vengia vietą ir mums. Kiekviena mūsų diena tebūnie lyg laip- snis laiptuose. Kasdien pakilkime augštinį nuo žemės blogumų

artyn prie dangaus gerumų. Kitaip negalėsime pakilti, tik- tai pildydami geruosius darbus, mylėdami artymą, tarnauda- mi visuomenei ir užvis labiausiai mylėdami Dievą.

Šeštasis Sekmadienis po Velykų.

Misių Lekcija iš Šv. Petro Apaštalo Pirmojo Laiško 1 Pet. 4, 7—11.

Mylimiausieji: Bukite išmintingi ir budėkite melsdamiesi. Pirm visko-gi nuolatai mylėkite vien kitus tarp savęs, nes mei- lė apdengė nuodėmių daugybę. Sveitingi vienas kitiems neuir- nėdami, kiekvienas kaip gavęs malonę kitam ją perduodamas kaip geri įvairių Dievo malonių dalintojai. Jei kas kalba, tai kaip Dievo pasakymus: jei kas patarnauja, tai kaip iš galybės, kurią Dievas yra sutvėręs: kad visame būtų garbė Dievui per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

Lekcijos Paaškinimas.

Sitoje Lekeijoje yra du pamokinimu: vienas visiems žmonėms, kitas ypatingai kunigams.

Visiems žmonėms Šv. Petras primena meilės reikalą, malda ir išmintį. Meilė apsirošia svetingumu. Ji naudinga ypač tuomi, kad atitaiso nuodėmes.

Meilė pildančio žmogaus ir malda pasidaro išmintinga. Jei kas daug poterių kalba, o meilės neturi, tai jo poteriai vėjais nueina. Viena meilė neatstojo maldos; bet nei malda neatstoja meilės. Žmogui abiejų reikia butinai. Kas tą supranta ir iš- pildo, tas yra tikrai išmintingas.

Kunigai yra kaip visi žmonės, todėl žmonėms reikalingos dorybės yra teip pat reikalingos ir kunigams. Bet išskyręs iš visuomenės kunigus V. Dievas uždėjo jiems daugiau prider- mių. Kunigams yra pavesta dalinti žmonėms įvairias Dievo malones, todėl iš kunigų reikalaujama, kad šitomis malonė- mis ypatingai gerai apseitu.

"Jei kas kalba, tai kaip Dievo pasakymus: jei kas patar- nauja, tai kaip iš galybės, kurią Dievas yra suteikęs". Tais žodžiais Šv. Petras primena dvi kunigų pridermi: kalbėti žmonėms Dievo pasakymus ir dalinti žmonėms Dievo suteiktą galybę arba sakramentus.

Tų dviejų pridermių pildymo kunigai daugiau išmoka seminarijoje, todėl nėra reikalo rašyti apie tai laikraštije. Šiaip žmonėms užtenka žinoti, kad ir kunigai turi pridermių, ir kad jie yra rimtai rengiami tas pridermes pildyti.

Nekenktų kartkarėiais pasimeldus, kad Dievas suteiktų daugiau jėgų kunigams ir daugiau pasekmių jų darbams.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. JONO 15, 26, 27; 16 1-4.

Anuo metu Jėzus tarė savo mokiniams: kuomet ateis Pa- linksmintojas, kurį aš jums pasiūsiu nuo Tėvo, Tiesos Dvastę, kuri iš Tėvo išeina, jis duos liudijimą apie mane: ir jus liu- didijimą duosite, nes nuo pradžios esate su manim. Tą pasakiau jums, kad nepasipiktintumėte. Be susirinkimų padarys jus ir ateina valanda, kada kiekvienas, kuris jus užmuša mintys pa- tarnavimą darąs Dievui. Ir tatau padarys jums delto, kad nepažino Tėvo nei manęs. Ir tą pasakiau jums: idant, kada ateis tų daigtų valanda; atmintumėte, jog aš kalbėjau jums:

Evangelijos Paaškinimas.

Čia padėtoji Evangelija yra dalėle ilgos V. Jėzaus kančios pasakytos paskutinės vakariinės metu Išganytojiu atsisvei- kinant su mokiniais prieš kančią. Tą savo kančią Brangtaus- siasis Mokintojas pasakė aiškiai, kad ji veikia prasidės. Jis jiems ją pranašavo, kad jie nepasipiktintų. Tai-gi žodžiai "Tą pasakiau jums, kad nepasipiktintumėte" tinka V. Jėzaus kan- čiai, o ne pažadėjimui atsiūsti Šv. Dvasią.

V. Jėzus teip-gi pridėjo, kad ne jam vienam reikės ken- tėti, nes ateis laikų, kad ir jo apaštalai taps nužudyti. Žmo- nių mintys keistai yra išpynusios į klaidas: baisiausia nedo- rybė darant žmogui kartais rodosi, buk jis tarnaujas Dievui.

Nuo to pažūrų sugėdimo, nuo to nemokėjimo atskirti kas gera, kas bloga, žmogus tik tada liuosas tampa, kada pažįsta Dievą ir Kristų. Mes, žmonės, visi esame išpainioję į savo žmogiškų reikalus, kurie gimdo ir valdo mus norus. Tiktai Dievas Tėvas ir Jo Sunus Jėzus Kristus yra augščiau už tuos mūsų žmogiškumus. Kuomet mus mintys pakyla augščiau už mūsų norus ir reikalus, kuomet jos prilyg- sta Dievo, tuomet jos pasidaro bešališkos, tuomet jos teisin- gai žiūri į savo ir kitus žmonių veiksmus. Minties pakilimas prie bešališko Dievo yra vienatinis, tikras budas tapti beša- lišku tikrai.

Minčių paskendimas žemiškuose žmogaus reikaluose ir noruose yra didžiausias ir smarkiausias vienpusiškumo šal- tinis. Jei jis būtų tikrai mintyse, tai dar būtų pakencijama. Bet sugedęs vienpusiškumas drįsta net žudyti artymą ir re- jautiją sąžinės graužimo. Tai yra didžiausia vienpusiškumo blo- guma.

Pranašaudamas savo ir apaštalo vargus V. J. pažymi, kad po tų vargų bus džiaugsmo, nes ateis palinksminčiojo švento- ji Dvasia. Pasaulije beveik visuomet kentėjimas buvo sukibęs su linksmybe. Pradžia buvo trumpa, pabaiga ilga. Kas pra- džioje darosi linksmybės, tam ji buvo trumpa; po jos užėina ilgi skausmai. Kas pradžioje moka apsiūti vargą ir sunke- nybę, tam pabaiga buvo linksma ir ilga.

Išganytojas dar pasako, kad šventoji Dvasia išeina iš Tėvo. Bažnyčia mokiina, kad trečiasis Dievo Asmuo išeina iš Tėvo ir Sūnaus, kuriuodu yra viena bendra pradžia šventą- jai Dvasiai. V. Jėzus savęs neminėjo, nes jis paprastai nemi-

nedavo savęs ten, kur iš to galėdavo būti garbės. Bėt V. Jė- zus del savo nusizeminimo dorybės neužtylėjo tiesos, tik pa- sake, jog šventoji Dvasia tą kalbės žmonėms, ką iš Antrojo Asmens yra ėmusi (Jon. 16, 13).

Turėkime drąsos šiame trumpame gyvenime atkelti var- go sunkenybę, kad didelė būtų amžinoji laimė. Melskime šven- tosios Dvasios, kad ji apsaugotų mus nuo klaidingo kenksmin- go vienpusiškumo ir parodytų šviesų taką pas Dievą.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Senovės Patrijarkai.

Klausimas. Šv. Istorija sako, kad senųjų amžių žmonės gyvendavo po kelis šimtus metų. Kaip jie galėjo suskaičiuoti savo pranokėjų metus ir ateinančiai genkarteri palikti, kad tada nebuvo nei rašto skaitlinių, nei spaudos? Ir koki buvo tie metai? Ar toki kaip mūsų?

Morta.

Atsakymas. Šv. Istorija ilgus pirmųjų žmonių amžius mums atpasakoja paėmus iš pirmosios šv. Rašto knygo, va- dinamos Giminių Knyga, iš 5-to jos perskyrimo. Tą knygą parašė Mozius, apie 1,500 metų prieš Kristui užgimsiant. Mo- zio laikais jau buvo rašto skaitlinių. Mes nežinome iš kur Mozius gavo tas žinias: ar iš Dievo apreiškimo ar iš senų raštų.

Spauda yra neseniai atrasta, bet rašto pradžios nežino- me. Yra atrasta labai senų žmogiškų kaulų akmenis oloje. Mokslininkai spėja, kad tas žmogus gyvenęs pirm kokių dvi- dešimties tukstančių metų. Toje oloje teip-gi rasta pašiinių. Iš to išeitų, kad piešimą žmonės labai seniai išmoko. Dar seniau žmonės mokėdavo užrėsti karbelius ant lazdos. Pirmieji žmonės galėdavo savo metus skaičiuoti užrėdami kar- belius ant lazdų. Jų vaikai galėjo tas karbuotas lazdas gerbti ir perduoti jaunesnėms genkarterims iki kol tapo išrastas ti- krasis raštas, kuriame skaitlius pirmiau rašydavo žodžiais, o paskui išrado skaitlines.

Šv. Rašte nepasakyta, kaip pirmieji žmonės skaitliavo metus, ar sulig saulės, ar sulig šilumos ir šalčio, ar sulig mė- nulio. Sulig saulės skaitamuose metuose buvo 365 dienos. Su- lig mėnesio skaitant gali būti apie 30 dienų metuose. Lietu- viai metus skaitydavo sulig oro permaino, todėl budavo žie- mos metas, pavasario metas, vasaros metas, ir rudens metas.

Zinia, kad Šv. Raštas mėnesio grįžimo laikus nevadi- davo metais tik mėnesiais. Jei-gu metus skaičiuoti mėnesio il- giais, tai ilgasis patrijarkų amžis visai išnyktų. Matuzalis gyveno ilgiausiai, butent 969 metus (Gen. 5, 27). Išeitų, kad jis gyvenęs tik 2907 dienų: arba 79 metus su viršum. Bet ten pasakyta, kad Matuzalis eidamas 87 metus pagimdė La- mechą. Jei metuose tebutų skaityta tik po 30 dienų, tai išeitų kad Matuzalis aštuntus metus eidamas jau turėjo sunų. Sun- ku tikėti, kad teip būtų buvę.

Pirmieji žmonės veikiausiai skaitė savo metus teip kaip Lietuviai, t. y. žiemą, pavasarį, vasarą ir rudenį, skaičiuodami metais. Sulig to išeitų, kad Matuzalis eidamas 22 metus pa- gimdė Lamechą, o mirė eidamas 243 metus. Garsusis 19-to šimtmečio pabaigos gamtininkas mokslininkas Mečnikov tvir- tina, kad žmogaus amžis vidutiniškai yra 240 metų, tik mes jį susitrupeiname neprotingai gyvendami.

Bet yra rimtų mokslininkų sakančių, kad pirmųjų patri- jarkų metus reikia skaitliuoti po 365 d. teip, kaip dabar daro- me. Tie mokslininkai tiki, kad pradžioje žmogaus prigimtis bu- davusi daug stipresnė ir daug mažiau buvę gemalų ligoms, delto lengviau buvę žmonėms susilaukti Matuzalio senatvės.

Klausimas. Ar vienodi yra įstatai visiems klebonams. Pirmiau prie trijų klebonų sekmadieniais prieš kiekvienas Mišias budavo pašlakstymas šventu vandeniu. Dabar jau tik- tai prieš Sumą. Seniau Velykų Žvakė budavo uždegama prieš pirmą Evangeliją, o dabar degama ir gesinama su kitomis žvakėmis.

Morta.

Atsakymas. Įstatai yra tie patys visiems. Sekmadienio pašlakstymas turi būti tik vieną kartą prieš pačias iškilmin- gasias Mišias. Jei į tą pačią bažnyčią suseina įvairių tautų žmonės su pamokslais įvairiomis kalbomis, tai skaitosi, kad vienoje bažnyčioje sutelpa įvairios parapijos. Tada kiekviena parapija gali turėti savo pašlakstymą.

Velykų Žvakė reiškia Kristų. Ją reikia uždegti prieš pradėdant giedoti Evangeliją ir po Evangelijos tuo užgesin- ti. Įstatuose neminėta, ką daryti su ja, kuomet yra statomas Šv. Sakramentas ir degamos visos žvakės. Tada nuo klebono nuo: onės priklausu ar ją uždegti ar palikti nedegta.

Klausimas. Ar vyskupai yra augštesni už kardinolus, ar kardinolai augštesni už vyskupus?

Karpšlis.

Atsakymas. Kardinolai yra augštesni už vyskupus, ar- kivykupus ir patrijarkus. Vienas tik popiežius yra augš- tesnis už kardinolus.

Klausimas. Ar galiu eiti iš laizybų su savo šeimininke, kuri sakosi mokintesnė už visus ir tvirtina, jog Baltimorėje yra kardinolas Lietuvis. Ji stato tukstantį dolerį.

Karpšlis.

Atsakymas. Šeimininke turbut neturi tukstančio dolerį, jei ji teip lengvai žada eiti iš laizybų. Ji beabejonės pralo- stų. Baltimorėje buvo kardinolas, bet ne Lietuvis. Jis dabar yra miręs. Amerikoje yra du kardinolai O'Connell Bostone ir Daugherty Philadelphiaje. Abudu ne Lietuviu tik Airiu.

Klausimas. Yra katalikų kurie su piktmu užmokėję šešis dolierius metinio mokes- čio statosi lyg pusę dangaus butų nusipirkę. Pasitaikius ypatingai rinkliavai, kada rin- kikas apsaoko reikalą, jie ima užsimerkę šaukti ir klupsti parsipuldami keikia. Ar toki katalikai yra išpildę įsakymą: "Atiduok dešimtinę iš pilno, iš tikro Dievui ant garbės?"

A. Daniulis.

Atsakymas. Dešimtinės įsta- tą paskelbė Mozius Dievo lie- piamas apie pusantro tukstan- čio metų prieš Kristui užgim- siant. Įstatai buvo duotas Zy- dų tautai. Joje buvo dvylika dalių. Vienuolika dalių dirbo žemiškojo turto darbą, o vie- na dalis, butent giminė Levi, tapo paskirta tikėjimo ir kul- tūros darbui. Tai-gi vienuoli- ka tautos dalių turėjo duoti duoną tai vienai daliai. Pri- sėjo duoti dešimtinę uždarbio dalį del to, kad Levio giminė netik pati turėjo išgyventi, bet dar ir kultūros įstaigas iš- laikyti.

Nepilnai nei Zydai atiduo- davo dešimtinę dalį tikėjimo reikalams, bet vis-gi duodavo netoli dešimtos dalies.

Kristus panaikino žmonių dalinimą į gimines ir vietoje dešimtinės liko tik priedermė žmonėms iš turto išskirti tiek, kiek reikia Bažnyčiai išlaikyti. Tos bažnytinio išlaikymo lėšos yra trijų laipsnių: 1. vietinės arba parapijinės, 2. vyskupi- jos lėšos arba katedratika ir 3. augščiausios valdžios, t. y. Šv. Tėvo aprupinimas, arba Petrapinigių. Visų tų trijų lėšų sudėjimas iki šiol vadina- si dešimtinė, nors anaipol ne- sudaro dešimtos dalies žmonių įeigu.

Stebėtinas bet neabejotinas daktas yra, kad Lietuviai A- merikoje pajiegia dėti dešim- tines nesavo reikalams visai nesiskųsdami. Tik tie reikalai nėra bažnytiniai. Zinau vieną Lietuvos koloniją, kurioje 1918 m. buvo 32 lietuvių šeimynos. Jos išlaikydavo 3 lietuviškus saliuonus. Tai reiškia, kad mi- nėtoje vietoje dešimtinė buvo duodama iš pilno iš tikro gir- tybei ant naudos. Zinau, kad tokių vietų yra daugiau. Galė- čiau paminėti vienos valstijos vardą, kurioje kas dešimta lietuviška šeimyna gyveno iš saliuono, o dabar gyvena iš slapėjų nuodų arba mumsai- nės. Tas yra ženklas, kad de- šimtinė nėra persunki našta žmonėms, užsimokantiems val- stybės mokesčius.

Bažnytiniai Lietuvių mokes- čiai Amerikoje metams išne- ša: 10 dolierių už suolus, apie 12 dolierių mėnesinės rinklia- vos, apie 3 dolierius švenčių rinkliavos. Viso labo maždaug dvidešimt penki dolieriai. Yra duodančių daugiau, bet didu- ma duoda mažiau. Retas dar- bininkas uždirba mažiau 25 dolierių į savaitę. Savaičių metuose yra 52; tat reiškia, kad Bažnyčia gausna maždaug vieną penkiasdešimt antrą da- lį žmogaus uždarbio, arba ne- pilnai du nuošimčių.

Dar turime atsiminti, kad bažnyčia imte ima tik 10 do- lierių, o po 15 dolierių žmonės sudeba liuosu noru. Senajame tat įstatyme budavo "dešim- tinė," o dabar yra "dešimti- nė." Uždirbdamas po 25 do- lierius savaitę žmogus per metus gausna 1560 dolierių. Tai-gi imamasis bažnytinis mokeskis yra tik šimtas pen- kiasdešimt šeštoji uždarbio dalis, arba nepilnas vieno nuo- šimčio trečdalis.

Degtinė yra žmonių pražu- tis. Tai-gi Amerikos Lietuvisi savo pražučiai paveda 10 nuo- šimčių savo turto. Dvasios ir

kultūros tikslams mes pveda-
me nepilnai 2 nuosimėiu. Mes
pasidarytume labai galinga ir
stipri tauta, jei permainytū-
me tuos nuosimėius, t. y. jei
savo protui naikinti pavestu-
me du nuosimėiu, o savo dvasi-
siai stiprinti dešimt nuosimėi-
ų. Bet mūsų tarpe yra kle-
sas išėjusių tamsybės sėjiku,
kurie neduoda ir neduos mai-
nyti tuos nuosimėius.

Šičia yra "patrijotų," ku-
rie nori "foreigner'ius" nu-
girdyti, kad jie nepalankių
vietinių. Religija labiausiai
klindo nusigėrima, todėl čio-
nai yra organizuotos bedievi-
jos kovoti su religija. Ta or-
ganizuotoji bedievijs gauna
pinigų iš nežinomų šaltinių. Ji
sampo žmonių, prisirašančių ji
parapijas, kad jų įjėgą griau-
tų iš vidaus. Tie griovikai su-
sirišdami šaukia, buk jie myli
Lietuvą. Kai kurie nemelnu-
ja, tik patys nežino kas ir ko-
kiam tikslui juos saudo, nes
jiems rodo, buk jie kenkia
vienam kitam kunigui, o jie
kenkia Bažnyčiai ir tėvynei.
Jie pašneka geriau už kitus
bemokslus, del to jie netiki,
kad kas galėtų išmanyti ge-
riau už juos. Vadžiodami už
nosių savo draugus darbinin-
kus jie netiki, kad patys yra
vedami už nosies mokintiesnių
už save masonų. Kiekvienoje
Lietuvių parapijoje Chicagoje
yra maždaug po du tokiu grie-
viku.

Protingi katalikai turėtų
juos žinoti ir nesiduoti toki-
ems vadžioti už nosies.

Nedidelis yra daiktas du
nuosimėiu savo uždario reika-
lams. Protingam žmogui ne-
sunku suprasti tų reikalų nau-
dą. Su neprotingais ne ką pa-
darysime. Prasigėričių nėra
ką žiūrėti.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Washington, D. C. Gegužio
2. Prezidentas W. G. Harding
paskelbė, kad buvę daug už-
klausimų, ar Suvienytų Vals-
tijų vyriausybė neketina pa-
skirti savo atstovo prie Va-
tikano. Kad nereiktų atsaki-
nėti daugeliui užklausančių
kiekvienam skyrini, Preziden-
tas praneša, kad nei jis nei jo
sekretoriai to klausimo ne-
svarstę ir neturi progos svar-
styti. Sumanytas galėtų išei-
ti tiktai iš Kongreso, jei jis
sutartų išleisti tautikrą teisę
apie tokią atstovybę.

Washington, D. C. Gegužio
2. (N. C. W. C.) Neseniai Ka-
talių Tarybos Administraci-
jos Komiteto nariai vyskupai
paskelbė savo nuomonę, kaip
pasaulis turėtų apseiti, kad iš-
vengtų naujos karės. Vysku-
pai sako, kad reiktų sudary-
ti tautų sutartį pirma, o pas-
kui nusiginkluoti. Vyskupai
sako, kad Suvienytos Vals-
tijos neprotingai apseiti, jei
numestų ginklus, kuomet kitos
galingosios viešpatijos yra
smarkiai apsiginklavusios S.
V. Senatoriai ir Atstovų Buto
nariai atkreipė domos į tą
vyskupų paskelbimą, dažniau-
siai pagirdami jį ir pritarda-
mi. Vieni senatoriai apsenė,
kad jų nuomonės būtų pas-
skelbta kiti ne. Viešai pritarė
senatoriai republikonas Por-
ter J. McCumber iš North-
Dakotos, demokratas Atlee
Pomerene iš Ohio, demokra-
tas John K. Shields iš Tenne-
see, demokratas John Sharp
Williams iš Mississippi. Jie
yra užrubežinių santikių ko-
misijos nariai delto jų nuomo-
nės svarbi. Gal ir bus kas nau-
dos iš to. Gal taps sukiesta
visų tautų konferencija tam
klausimui aptarti.

XIV. MERGINA APAŠTALAS.

Kada aš pirmą kart pamačiau Magdute, ji buvo ruda-
plaukė linksma devynilikos metų mergina. Jos veidas buvo
visas rauplėtas, jos akys buvo šviesiai mėlynos. Nei karš-
čiausiai įsimylėjus nebutų galima buvę sakyti, kad ji graži.

Už tat jos širdis buvo maloni ir meilinga. Kas ją paži-
no tas nepaisė gražumo stokos jos veide. Jos rankos nerim-
davo, jei neturėdavo progos patarnauti kitiems. Ji visiems,
ypač visoms budavo gera. Kitos taip gerės ir primanos mer-
ginos, gal, nebuvo visame New Yorke. O ji buvo tik tarnaitė.

Jos jaunosios dienos buvo labai sunkios. Kudikiu buda-
ma ji buvo atkėlusis sloginantį Airijos beturčių vargą. Kiek
paugėjus ji matė, kad viskas aplinkui ką beėjė geryn, eina
blogyn.

Kitos merginos parvažiuodamos iš Amerikos pasakojo
Magdutei aukso pasakų apie naująją šalį. Jaunai Airei ėmė
rodytis, buk vakaruose už jūros teka amžinos laimės aušra,
tik reikia turėti drąsos perkenėti atsiskyrimą nuo tėvų ir iš-
važiuvimą iš namų. Tos drąsos Magdute turėjo; tėvus paliko,
iš namų išvažiavo, keliavo kovoti su nežinoma ateitimi.
Bet laivui puškuojant per jurą kelevė mergaitė nuolat stovė-
jo pačiame laivo užpakalyje ir ašarų pasruvusiom akimi žiu-
rėjo, kaip mylimos Airijos krantai pamažėli nyko tolumoje už
vandens. Kada paskutinis žemės bruozelis prapuolė už
bangų keliauninkės garbinuota galvutė nusviro, pati mergelė
sudribo. Dvi dieni ji paskui verkė, bet niekam jos sielvarta
nerupėjo. Paskui vargo prityrusi keliauninkė suvaldė savo
širdį, privertė save vėl linksmai šypotis. Jos skardus ma-
lonus balsas palinksmo kitus laivigaliu kelevius ir jie,
nors seniai kelionė buvo pabaigta, dar atsiminė tą gerą
mergaitę.

Tarp kelevių buvo viena augšta, graži lyg pailsusi mer-
gina. Ji matė, kaip Magdė penėjo kudikių už apsigusių mo-
tiną. Kada ta turtingoji panaitė sugrįžo iš savo patogų kam-
barių laive, ji negalėjo užmiršti tos rudaplaukės gailėstingos
Aireš merginos. Taip man sakė pati panaitė.

Tai-gi, ji išrodė visai, visai laiminga, pridėjo didžtur-
tė jaunuolė, lyg pykdama ant saulės, kad savo geruosius ir
gražiuosius spindulius siuntė vargšei, bemokslai ir rauplė-
tai merginai, o ne mokintai, turtingai ir gražiai panaitei,
kuri niekaip negalėjo įgyti to linksmumo ir tos laisvės, ko-
kia buvo matyt iš Magdės akių.

Laivas prie Amerikos kranto lyg aptingo: ėmė stovi-
niuoti, paskui pasidavė mažam laivelui vesti už virvės, an-
galo sustojo prie kranto. Žmonių kruva jau laukė atvažiuo-
jančių. Magdė pamatė dvi senesnes už savę drauges, kuriedvi
iš to paties kaimo pirma buvo atkeliavusios į Ameriką. Tie-
są pasakius, įdvielį laiką ir jų išviliojo iš tėvynės. Drau-
gės karštai pasisveikino su Magdute, parsivedė ją pas save
ir po kelių dienų įstatė tarnauti pas vieną neturtingą našlę
Brooklyn'e.

Darbas toli ne visada budavo lengvas. Bet Magdėi bu-
davo vistiek ar sunku ar lengva. Ji vis dirbdavo greit ir
gerai ir vis budavo pilna juokų. Našlei ir jos giminėms pasi-
darė linksmiau ir lengviau. Jie nei nepaisė, kad Magdėlė ne-
taip dirbdavo namų riuošos darbus, kaip jie Amerikoje atlie-
kami, o savotiškai airiškai. Jie jai parodydavo, pamokinda-
vo, o ji greitai įgudo ir pasidarė visai gabi mergina taip, kad
nei viena šeimnininkė, nors mėgstanti priekabių ieškoti, ne-
butų radusi už ką ją papeikti.

Ji žinoma suėjo į pažintį su kitomis apielinkės merginoms.
Tos ją prirašė prie Marijos Dukterų draugijos, kurios
vedėja buvo viena Sesuo iš vienuolyno stovėjusio gatvių ker-
tėje. Čia man teko pamatyti Magdę.

Draugija laikė rekolekijas. Vakare pamokslas buvo dar-
bininkės merginoms. Aš gerai nežinau kaip tat pasidarė,
tik atsimenu vieną vakarą šiteip kalbėjus:

— Mes kiekvienas turime išpildyti savo amžiję kokį nors
uždavinį. Lengva matyti, kokis yra kunigo uždavinys arba
vienuolės. Bet yra kitokių nematomų uždavinių, kurių pasau-
lis nepripažįsta, o jų išpildymas labai pagražina žmogaus
gyvenimą Viešpaties akyse. Merginoms kartais rodo, buk
jų gyvenimas yra nuobodus ir alsinantis; jos lyg norėtų pa-
daryti didelių daiktų, o tuom tarpų jos praeina pro šalį ne-
išpildžiusios tuos darbus, kuriuos pats Dievas buva joms
pasiantęs. Mes turime naudotis kiekviena proga, kad pada-
rytume naudos tiems, su kuriais susiduriame gyvenime. Kaip
mes jausimės laimingi mus mirties valandoj, jei žinosisės
nepraleidę nei mažiausio mums skirto uždavinio. Tą džiaug-
smą galime pasidaryti kiekvienas sau, nes nei vieno gyvenim-
as nėra taip tuščias, kad Dievas nebutų paskyręs savo ypa-
tingų uždavinių mums pildyti."

Ta savaitė man prisėjo pasikalbėti su Magde. Aš pa-
stebėjau, kad toje merginoje yra paslėpta daug dvasios bran-
genybų. Mudu greitai ėmėva sutarti. Po rekolekijų ji tan-
kiliai uždėdavo pas mane ir kiekvienu žygiu paminėdavo tą va-
karą, kada aš kalbėjau apie kiekvienam žmogui skirtus uža-
davinius. Ji sakė, kad tai buvusi šviesa jos gyvenimui. Vieną
dieną vasaros metu tuojaus po Mišių ji atėjo taip anksti, kad
aš nusistebėjau.

— O ką, Magdele, kas atsitiko?
— Atėjau atsiveikint su Tėveliū.
— Atsiveikint? Tai kaip? Tai jau važiuosi nuo mus
tolyn, Magde?
— Taip, Tėveli, bet rudonyje vėl sugrįšiu. Mariutė ir
Katriutė yra mano draugės. Mes visos iš vieno kaimo. Jie-
dvi parsisamdė vasara tarnauti viešbutyje ant jūros kranto.
Jiedviem rodo, kad ir aš turiu pamatyti daugiau žmonių,

tai jiedvi parsamdė ir mane. Bet, Tėveli, tai tik vienai vasa-
rai. Spalio mėnesyje aš tikrai grįšiu. Ir mano ponis sako,
kad aš turiu vėl pareit pas ją.

— Kad taip aš nieko nesakau. Sudiev, Magdute, buk ge-
ra mergina. Neapleisk Mišių ir išpažinties vaikščiot, kaip
vaikščiodavai šičion. Melakis už mane ir neužmiršk išpildyt,
jei Dievas tau pasiūs darbelį.

— Man Dievas paskyrė dulkes šluostyti. Aš neužmirštu
to. Šiaip ką geresnio aš nei negalėčiau padaryti.

— Kodel ne. Ir duklių šluostymas yra tokis jau geras
darbas kaip ir kiti, atsakiau aš. Juk ir Dievas gal norėti,
kad ant žemės būtų svaru, ir kad tu, kiek pasieki padarytum
tą. Tik žiurėk, kad gerai tą atliktum. Tik nepalik sąslavų
kamputyje arba palovėse, tai kokią nors dieną rasi Dievo pa-
kabintą tau ant šluotos įsakymėli.

Magdėlė nuvyko ant jūros krantė į didelį viešbutį ir su
savo dviem draugėm gavo prižiūrėti vieną karidorių, prie
kurio buvo visa eilė gražių kambarių. Juose gyveno dažniau-
siai jaunos merginos-peteliškės, kurių sparneliai visu vasaros
metu neliauja brazdėje. Tie kambariai buvo pilni visokių
gražių ir brangių niekniekų, kuriuos taip labai mėgsta šių lai-
kų merginos, turinčios už ką nusipirkti. Visi staleliai ir sta-
liukai buvo apkrauti tais sidabriniais ar šilkiniais mažožišiais.

Paskiaus Magdė man pasakojo, kad ten buvęs vienas
kambarys, kurį ji labiau už kitus mėgdavusi šluostyti ir už-
trukdavusi jame. Ant stalelio šale lovos buvo paaukuoti mi-
singiniai spiečiai, o juose buvo iš dramblio kaulo išdrožtas
pailgai apskritas Sv. Marijos paveikslėlis. Nuliudęs Dievo
Motinos veidas buvo taip gražiai padarytas, kiekviena smulk-
mena taip puikiai atlikta, akyse tokis susijungimas Dievo ma-
lonės ir žmogiškos grožybės, kad tas paveikslas tegalėjo buti
padarytas tiktai labai talentingu ir labai maldingu dailininku.

Magdėi niekada nenusibosdavo žiūrėti į tą paveikslą. Jai
rodydavosi, kad net ir pats kambarys tarsi šventas darėsi
del to, kad jame buvo tas paveikslėlis. Šluostydama tą sta-
lėli Magdė palytėdavo tą paveikslėlį su didžia pagarba kaip
šventenybę ir beveik visada sukalbėdavo kokią nors maldelę.

Vieną rytą Magdė pasibrukus plunksninę šluotelę po pa-
žaste stovėjo rankas susiėmus ties paveikslėliu ir gerėjosi juo-
mi. Tuom tarpų į vidų įėjo kambario šeimynininkė. Tai buvo
ta pati augštoji pailsusiai išrodžiusioji mergina, kuri į Ame-
riką atplaukė vienu laivu su Magde, ir kuri buvo stebėjusis
Magdės mokyjimu patarnauti kitiems. Dabar netikėtai įėjus
į kambarį panaitė pirmiausiai lyg pajuto tą patį seną laimės
pavydą beturčiai merginai. Stovėdama užpakalyje panaitė
žiūrėjo, ką Magdė darys. Magdė taip buvo įsižiūrėjusi į pa-
veikslėlį, kad nejutu, kaip panaitė įėjo. Tik panaitei prašne-
kus Magdė paliovė meldusis ir pasikasė antausį.

— Tai taip gražus, panaite, kad aš negaliu atsižiūrėti,
tarė Magdė besiteisindama, nors niekas jos nekaltino, ir bein-
dama vėl šluostyti daiktus.

— Tiesa, tas paveikslėlis gražus, pritarė panaitė atydziai
žiurdama į Magdę. Tamista gali ir ji veizėti kiek tik nori.
Juk tam tik yra gražieji daiktai, kad žmonės galėtų gerėtis
jaisiais. Šitą paveikslėlį padarė vienas didis dailininkas Ry-
me. Man rodos, kad aš nekad nemačiau gražesnio veido, kaip
tame paveikslėlyje. Gaila, kad tai tik svajonė. Tikras žmo-
gaus veidas negali buti taip meilingas.

— Kaip tat? Šventoji Dievo Motinėle, buvo netik tiek
graži, bet dar gražesnė ištikrųjų, atsakė Magdė.

— Tai!.. bene tamista tiki, kad tokia moteriškė kada
nors buvo, atsakė panaitė. (Jos vardas buvo Edita). Tuos
žodžius Edita ištarė šurkščiai, stačiokiškai, užmiršdama ir
mandagumą ir savo išauklėjimą ir kitus dalykus, del kurių
reikėjo buti švelniai. Toje valandoje panaitė jautė tik norą
įgilti tai, kuri tikėjo taip, kaip pati Edita tikėti negalėjo.

Jos žodžius išgirdus Magdė nustebė ir plačiomis mėlyno-
mis pilnomis skausmo akimis žiūrėjo į panaitę.

— Kaip? Aš netikiu!.. ištarė Magdė, bet nebaigė sa-
kinio. Jai pasirodė baugn... Mylimoji, Šventoji Motinėle!
svajonė? Jausmingai pridėjo tarnaitė. Ji lyg susipainiojo, lyg
kas žin ką mintijo, paskui tarė: "Tik ir panaitė turi ką nors
žinoti apie Mariją!?"

Vargšė Magdėlė! Tat buvo pirmutinis jos susidurimas
su netikėtinu asmenim. Kaip gyva ji nebuvo suėjus taip arti
su laisvamanija. O čia dabar priseina savo akimis matyti ir
savo ausimis girdėt, kad patogiai ir švelniai išrodanti panai-
tė netiki nei tiek, kad švenčiausia Marija yra buvusi. Mag-
dutei tai buvo baisus smūgis.

Edita tuom tarpų juokėsi iš jos, bet juokdamosi vis-gi,
kad ir nenorėdama pastebėjo, kaip Magdės tikėjimas buvo
tikras ir grynas. Panaitei puolė į širdį tas skirtumas: ką
viena prie pasakų priskaito, tą kita kuotvirčiausiai tiki. Edi-
tos tėvas buvo veiklus laisvamanijs, jos motina ją paliko taip
mažą, kad nei savo vardo negalėjo ištartti. Tėvas atidavė
dukterį auklėti į blizgančią įstaigą, kurioje niekas neabejojo,
kad religija yra tiktai graži gerų asmenų svajonė, daugiau
nieko. Šiaip Edita nuolatai budavo su savo tėvu. Su kitomis
mergaitėmis ji mažai susidėdavo. Jos tėvas buvo pagirtas
gydytojas. Pas jį susirinkdavo gana gražių svečių, tarp ku-
rių angdama Edita tapo žydinčia jauna moteriškė, bet ji ne-
turėjo nei šaknų nei svjų tokių, kad iš jų galėtų iškilti reli-
gija.

Turtingo ir garsaus gydytojo dukte buvo mačiusi beveik
visas Europos gražumu garsias bažnyčias. Budava Ryme,
kada Sv. Tėvas davė palaiminimą ir jį priklaupė tarpe kitų;
ji gerėdavosi sidabriniais skambučiais Mišių laiku, ji grože-
davosi procesijomis, bet į ta visa žiurdama, ji tik rinkdavo
gražiuosius išpudžius akims kartkarčiais pikta nusišypoda-
ma iš tarinio. Sv. Petro bažnyčioje popežiui duodant pala-

minimą minioms kas žin kokis ypatingas jausmas buvo per-
ėjęs Editą; tik jai rodėsi, kad tai jos širdies stygos isitempė
nuo gražumo gausybės. Vieną syk Florencijoje ji išlinko į
augstą gražią bažnyčią. Minkštas pusiaušviesis tarsi ame-
tisto ir aukso taškais buvo apšlakstęs marmulines grindis.
Amžinoji lempa ant nematomo siulo spindėjo lyg gyvas
brangakmenis augstumoje. Tat visa padarė merginai tokio
įspudžio, kad ji nepasijuto kaip atsiklaupė. Tik paskui jos
širdyje pakilo lyg baimė ir Edita išbėgo iš bažnyčios. Lauke
šviesioje Italijos saulėje, kur kiekvienas daiktas žiba, dakta-
ro dukte juokėsi pati iš savęs, kad per daug pasiduoda jaus-
mams. Bet bažnyčioje pritrto įspudžio mergina neužmiršo.
Dabar pažiūrėjus į Magdę, pajutus jos gryną tikėjimą Edita
nežinia delko atsiminė ir Rymą ir Florenciją su tais dviem
įspudžiais privertusiais ją klaupiti. Tik tas atsiminimas žyb-
telėjo ir išnyko. Bet panaitė prisipažino, kad ir jai Marijos
paveikslėlis darydavo ypatingo pagarbos išpudžio, kokio ne-
buvo žiurint į kitus dailės padarus. Edita pajuto ir suprato
jog Magdė gailisi jos lyg ligonio, negalinčio pajiegti kas rei-
kia, nei tiek, kad pažinusi švenčiausiąją Panele.

Tie jausmai užsikimšo Editos širdyje lyg pavasario ledai
beidami iš upės ir taip išbuvo visą dieną. Jos draugės pa-
juokė ją. Vakare ji atsėdėjo pas langą ir žiūrėjo, kaip žvaig-
ždutės mirgėjo juroje. Jai rodėsi, lyg ir tos pasigalėdamos
spingsinčios į ją. Ta mintis vis ėjo smarkyn ir smarkyn ir
pratruko ašaromis. Kiek nusiraminsi mergina nuėjo gultų
lyg ketindama, lyg ne, ant rytojaus daugiau ką nors iškla-
sinėti iš Magdės.

Rytmetyje Edita delsė savo kambarį teisindama save
vienomis paskui kitomis priežastimis iki kol Magdė atėjo su
savo plunksnine šluotele daryti savo kasdieninį darbą. Edita
ją pasveikino, o Magdė meilingai nusišypsojo ir mandagiai
atsakė. Panaitė sakė tarnaitėi, kad darytų savo darbą. Mag-
dė netinginaivo, tik ji truputį buvo paraudėdavusi jausdama,
kad juodos jausingos akys, kurios Magdeui išrodė tokios gra-
žios, žiuri į ją nuolatos.

Pagalios Magdė priejo prie stalelio pas lovą. Meilingai
pakeldama Marijos paveikslėlį tarnaitė lyg norėjo ką ištartti.
Edita pastebėjo jos lūpas krutant. Panaitė tat ir tarė:

— Tamista tą paveikslėlį taip gerbi lyg jis būtų gyvas.
— Aš negaliu šurkščiai apseiti su juo,—atsakė Magdė ir
dirstelėjo į panaitę ar tos išdidusis veidas vis tereiškia pa-
sityčiojimą. Bet tas veidas jau buvo rimtas ir net nuliudęs.
Tas nuliudimas greitai sutarpino Magdės širdį ir ji, kaip mo-
kėdama, ištarė savo užuojautą.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Prisiūsta iš N. C. W. C.

Amerika.

Chicago, Ill. Gegužio 2. Arkivyskupo Mundelein'o laiškas
kviečiantis katalikus aukoti Airijos reikalams surinko \$150-
000. Tat yra \$40,000 daugiau negu centrinei Europai. Ka-
dan-gi Chicagoje yra daug neairių katalikų, tai tokis rinkliaus
pasisekimas reikia priskaityti ypatingai arkivyskupo uo-
lybei ir sumaningumui.

St. Louis, Mo. 2 Gegužio. David F. Bremner yra palikęs
lėšų dovanoms studentams laimintiems lenktynės Anglų kal-
boje. Siemetinėse lenktynėse dalyvavo daugiau negu 1,00 stu-
dentų iš įvairių kolegijų. Pirmą dovaną laimėjo John S. John-
son, antrą George A. McNulty, trečią F. Hamilton Thornton
visi trys iš katalikiškojo universiteto St. Louis.

New York, N. Y. Balandžio 27. Čionai yra viena nepapas-
ta draugija vadinama Converts' League. Ji yra draugija as-
menų, kurie užaugę tapo katalikais. Ta draugija Balandžio
26. laikė savo susirinkimą viešbutyje Plaza Hotel. Pirminin-
kavo žinomasis Stuart Pullman West. Buvo ir kitų mokintų
asmenų perėjusių iš įvairių tikėjimų į katalikus. Paskaitą
laikė D-ras Frederick J. Kinsman, buvęs protestantų vysku-
pas Delawaro dijecezojoje. Jis kalbėjo apie Sv. Augustino at-
virtimą. Paskaita buvo mokslinga ir įdomi. Kinsmanas mato
daug panašumo tarp tų katalikijos priešų, su kuriais kovojo
sv. Augustinas ir tarp dabartinių Bažnyčios griovėjų. Kalbė-
tojas išreiškė viltį kada nors tapti katalikų kunigu. Jo moti-
na ir sesuo jau perėjo į katalikas. Jo senelis tėvas dar ne-
perėjo. Sunus labai rupestingai jam patarnauja ligoje Birche-
mere, Me.

Sacramento, Cal. Balandžio 28. Čionai yra sena trioba va-
dinama San Diego Misija. Ją seniai pastatė katalikų vienuo-
liai Pranciškonys, kada Europiečiai ką tik buvo bepradėdę
čionai apsigyventi. Ilgainiui trioba apgriuvo, bet ji turi daug
reikšmės Amerikos istorijai, todėl draugija Native Sons of
the Golden West (Aukšinių Vakarų Čiagimiai Snus) sutarė
duoti triobai taisyti \$5,000 iš vietinio skyriaus ir \$10,000 iš
centro. Kalifornijos Valstija teip-gi pripažino triobos bran-
genybę, todėl per savo skyrių. Ways and Means (Kelių ir
Priemonių) atstovų butas paskyrė \$10,000.

Toledo, Ohio, Balandžio 30. Terpiemistinis elektrinis va-
gonas užnušė kunigą Joną S. Harks, Prancuzų bažnyčios kle-
boną, 63 metų senelį, Balandžio 25 už 4 malių nuo Toledo.
Tame pačiame Toledo sekmadienyje Bal. 24 trys ką tik
išventyti kunigai laikė savo pirmasias Mišias toje pačioje
Sv. Juzapo bažnyčioje, ta pačia diena ir valanda. Jie visi
yra gimę ir užaugę toje parapijoje, butent: Antanas Myer,
Lizidorius Oberhauser ir Karolis LaJeune.